

Dankt God in alles

‘Dankt te allen tijde voor alle dingen de God en Vader in de Naam van onze Heer Jezus Christus’ (Ef. 5:20).

Als iemand zich altijd kan verheugen en te allen tijde voor alle dingen kan danken, dan moet hij er wel van overtuigd zijn dat hij het goede deel bezit. De natuurlijke mens kan een woord als dit niet aannemen. Een vreugde die van zo’n geest getuigt, is niet een vreugde van het vlees, want terwijl de laatstgenoemde blijdschap van de omstandigheden afhankelijk is, wordt de eerstgenoemde juist het meeste kenbaar onder droefheid.

God heeft ervoor gezorgd en zal ervoor zorgen dat Zijn kind in geen enkele omstandigheid komt waarin het geen oorzaak genoeg heeft om Hem te danken. Deze dank in ons is het antwoord op hetgeen wij in God zien. Het is de uiting van de blijdschap van onze harten voor dat wat wij in God gevonden hebben. Ook vormt het niet – om een beeld te gebruiken – enkele afgebroken schakels van een ketting. Nee, het is één geheel, onafgebroken, zonder einde.

In het volmaakte voorbeeld van onze Heer Jezus en in de wandel van Job vinden wij, wat de hierboven aangehaalde tekst aangaat, veel licht. Bij de Heer echter in tegenovergestelde zin als bij Job, in wie wij onszelf op heel veel punten zullen herkennen.

Wij zien hoe de Heer Jezus onder de droevigste omstandigheden God, Zijn Vader, danken kon. Dit vinden wij zo mooi in Mattheüs 11. Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm hadden Hem al verworpen. Johannes zond zijn discipelen tot Hem met de vraag: ‘Zijt Gij Degene Die komen zou, of moeten wij een ander verwachten?’ (vs. 3). Maar juist midden onder deze ontmoedigende ervaringen horen wij Hem zeggen: ‘Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde’ (vs. 25). Onder alle omstandigheden bleef Hij rustig en vertrouwde Hij volkomen op Zijn Vader. Zijn oog bleef in volmaakte onderworpenheid op de raadsbesluiten van Zijn Vader gericht. Hij wist dat, als wij allemaal hier beneden mochten falen, de Vader nooit falen kon; daarom bleef Hij geheel onderworpen en afhankelijk. Ja, overall ontmoeten wij de nederigheid van Zijn hart. Zolang Hij op aarde was, ‘was Zijn wandel in de hemel’, volkomen in overeenstemming met Zijn Vader.

Hij was hier op deze aarde gekomen om van Zijn Vader te getuigen. En hoe gezegend was de vrucht van deze onderworpenheid voor de Heer Jezus! Hij was de Openbaring van Zijn Vader. Men zou met recht kunnen vragen: ‘Maar hoe kan de Zoon van God, Hij Die de Erfgenaam van Davids troon was, onder zo’n vernederende verwerping danken?’ En toch, Hij deed het; Hij riep uit: ‘Ik prijs U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde’. Steeds bleef Hij onder al de zware en verpletterende lasten Zijn Vader openbaren. In Hem zien wij Degene Die onder alles danken kon. Het geheim hiervan bestond er alleen in dat Hij, hoewel hier beneden toch in de hemel, met God wandelde. Daarin lag de geheime bron van Zijn kracht.

Maar wil Hij dit geheim voor Zichzelf alleen houden? O, nee! Hij zegt: Deze bron heb Ik voor u geopend. Ook u wil Ik het geheim om God te allen tijde voor alle dingen te danken, bekend maken. ‘Neemt Mijn juk op u en leert van Mij ... want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht’ (vs. 29-30).

In dit heerlijke schilderij van volmaaktheden die wij in de Zoon van God vinden, doet het struikelen van Job zich als een donkere achtergrond voor. Wij zien in Job 1:13-21 dat Job, hoewel hij neerviel en uitriep: ‘De Naam van de HEERE zij geloofd’, God toch niet voor al zijn beproevingen dankte. Dit blijkt duidelijk uit het derde hoofdstuk. Job verblijdde zich in zijn geluk, niet in de Heer. Hij leefde in de omstandigheden, hij sprak als het ware tot zichzelf: ‘Al deze heerlijke dingen waarin ik mij verheug – mijn zonen, mijn

dochters, mijn kamelen – zal ik wellicht binnen enige dagen verliezen. Bij de gedachte hen te moeten missen beeft mijn hart'. Dit wordt ons nog duidelijker als wij de laatste twee verzen van dit hoofdstuk lezen, waar hij uitroept: 'Want ik vreesde een vreeze, en zij is tot mij gekomen; en wat ik schroomde, is mij overkomen. Ik was niet gerust; en was niet stil, en rustte niet; en de beroering is gekomen'.

Job had het niet zo ver gebracht dat hij in zijn wandel over de omstandigheden zegevierde en daarin vinden wij ook de ware grond van Jobs afwijking. Hij hield zich met de omstandigheden bezig en niet met de God van de omstandigheden, want zodra deze zich in zijn nadeel veranderden, 'vervloekte hij zijn dag'.

Wanneer de omstandigheden ons overmeesteren, komt het eenvoudig doordat wij niet als kinderen 'in God, de Vader, en de Heer Jezus Christus' leven. Het voorbeeld van Job is uit dit oogpunt gezien zowel lerend als waarschuwend. Hoe vaak heeft men niet een kind van God horen zeggen: 'Ik zie volstrekt niet in hoe ik God voor dit lijden, voor deze beproeving zou kunnen danken'. Maar denk eraan dat dit inzicht u ontbreekt omdat u mogelijk (nog) niet inziet dat u niet met God gewandeld hebt. Anderen zeggen wellicht: 'O, wij beklagen ons nooit, wij zijn bereid om aan te nemen wat God ons zendt en Hem ervoor te danken'. Dan is mijn vraag: 'Is dit werkelijk zo? Herinnert u zich niets, misschien iets in de afgelopen week, waarop God zou kunnen wijzen en zeggen: Was dat een dankzegging?'

Ik zou u er graag opmerkzaam op willen maken dat er iets heerlijks in de woorden ligt die aan de vermaning toegevoegd zijn. Wij worden vermaand te allen tijde te danken, maar wie? De God en Vader in de Naam van onze Heer Jezus Christus. Hoe geweldig de orkaan ook tekeer mag gaan, hoe de storm ook mag woeden, God heeft een beschutting om u heen gemaakt, waarvan deze woorden als het ware de steunpilaren zijn. Het is de Vader Die u in uw gezegende positie met de Heer Jezus Christus in verbinding brengt, zodat u bij iedere beproeving in staat bent te zeggen: 'Er ligt daarin voor mij een zegen'.

Zijn liefde is in alle omstandigheden met ons bezig. Wij zijn kostbaar voor Zijn hart en steeds de voorwerpen van Zijn tederste zorg. Hij leidt ons aan Zijn trouwe Vaderhand en brengt ons altijd op de beste wegen. Het mag ons aan inzicht ontbreken om de zegen van deze of gene beproeving te erkennen, toch zullen wij steeds in staat zijn Hem voor alles te danken als wij alleen maar onafgebroken in Zijn tegenwoordigheid wandelen. O, laat ons daarom op alle wegen slechts Hem gewillig volgen en niet aan het vlees toegeven, dat voortdurend alleen op de omstandigheden ziet. Het is zeker dat nog nooit iemand beschaamd is geworden die op Hem vertrouwdde. Nooit is de zegen uitgebleven voor hem of haar die God de eer gaf.

Het kan ook zijn dat er iets onreins in onze harten is, waarvan wij, voordat wij door God gezegend kunnen worden, bevrijd moeten zijn. Gaat dit niet op zachte wegen – dat wil zeggen: veroordelen wij onszelf niet in Zijn tegenwoordigheid – dan moet God ons misschien op wegen vol van smart en droefheid laten gaan. Nee, dat behoeven wij nooit voor een andere broeder of zuster uit te maken. David zou zijn ernstige tuchtigingen niet nodig gehad hebben als het kwade op een zachtere wijze bestreden had kunnen worden.

God gebruikt echter bij ons, net als bij David, de afwijkingen om ons te reinigen, opdat wij Zijn heiligheid deelachtig zouden worden. Hij roept ons steeds toe: 'U ziet wat een heerlijke gemeenschap Ik tussen u en Mij heb aangebracht. Ik ben uw God en u bent Mijn dienstknechten; Ik ben uw Vader en u bent Mijn kinderen. Ik meen het in alle dingen die Ik over u laat komen, goed met u; u zult altijd gezegend zijn als u alles met Mij, uw God en Vader, en met de Heer Jezus Christus in verbinding brengt'.

Van dit alles begrijpen en erkennen wij niets, zolang wij ons met ons eigen ik of met de omstandigheden bezighouden. Verblind door ongeloof zien wij dan alleen op hetgeen juist daartoe dient om onze harten met onrust en vrees te vervullen. Wij zijn terneergedrukt en vol zorgen, en de dankzegging van een hart dat met vrede en vreugde vervuld is, ontbreekt. Wat kan er ook in ons of in de dingen om ons heen gevonden worden dat onze harten ware vreugde bereidt? Daar is immers alles aan wisselvalligheid onderhevig.

Het voorwerp van onze blijdschap kan alleen de Heer Jezus zijn. Slechts dat wat Hij is en wat Hij altijd onder alle omstandigheden voor ons wil zijn, kan onze harten met lof en dank te vervullen. Als ons geloof, daar waar moeilijkheden en hinderpalen ons tegemoet komen, waar troost en kracht ontbreken, waar het oog niets ziet en de hand niets vindt, Hem ziet, dan hebben wij steeds genoeg en zal het hart met dankzegging door alles heen gaan.

De apostel Paulus vermaant de Filippiërs om al hun begeerten niet alleen met bidden en smeken, maar ook met dankzegging bij God bekend te maken (Fil. 4:6). Als de dankzegging ontbreekt, dan kunnen wij wel in de omstandigheden op de macht van God vertrouwen, maar een volkomen vertrouwen op Zijn liefde zal niet gevonden worden, want waar dat is, daar is ook dankzegging en tegelijkertijd overgegevenheid aan de wil van God. Daar is het bewustzijn dat alle dingen meewerken ten goede en al Zijn wegen voor ons gezegend zijn.

Dat de Heer ons bekwaam mag maken om ons in alle omstandigheden geheel aan Hem over te geven en afstand te doen van alle eigen wil, want zo past het ons!